

DECIZIE

17 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, în cauza penală privindu-i pe

Verejan Alexandru XXXX, născut la XXX XXX XXXX, originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX, str. XXXXX, XXX XXX, locuiește temporar în XXX XXXX;

Pahomi Vadim XXXXX, născut la XX XXX XXXX, originar și domiciliat în XXXX XXXX XXXX XXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 05.03.2012 - 29.04.2016;

instanța de apel: 25.05.2016 - 14.02.2017;

instanța de recurs: 13.04.2017 - 17.05.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursului în cauză în baza actelor din dosar,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 29 aprilie 2016, inculpatul Pahomi Vadim, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal, a fost achitat pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Verejan Alexandru a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 3 ani de închisoare cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite inculpatului Verejan Alexandru a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 5 ani.

2. Pentru pronunțarea sentinței în cauză, instanța de fond a stabilit că potrivit rechizitoriului, Verejan Alexandru se învinuiește că la 10 august 2010, împreună și de comun acord cu Pahomi Vadim, având scopul și intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și admițând în mod conștient survenirea acestora, sub pretextul reparării telefonului mobil de model Nokia 6300, care aparține minorului Olaru Iulian, neavând intenția executării angajamentului asumat, aflându-se pe str. Socoleni, mun. Chișinău, au dobândit ilegal telefonul mobil de model Nokia 6300 la preț de 1 000 lei de la cet. Olaru Iulian, cauzându-i astfel un prejudiciu material considerabil.

Acțiunile inculpatului Verejan Alexandru au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal - *escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu cauzare de daune în proporții considerabile.*

Potrivit rechizitoriului, Pahomi Vadim se învinuiește că la 10 august 2010, împreună și de comun acord cu Verejan Alexandru, având scopul și intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și admițând în mod conștient survenirea acestora, sub pretextul reparării telefonului mobil de model Nokia 6300, care aparținea minorului Olaru Iulian, neavând intenția executării angajamentului asumat, aflându-se pe str. Socoleni, mun. Chișinău, a dobândit ilegal telefonul mobil de model Nokia 6300, în valoare de 1 000 lei de la cet. Olaru Iulian, abuzând de încrederea acestuia, după care s-au eschivat de la obligațiunile asumate, cauzându-i astfel, părții vătămate Olaru Iulian o pagubă materială considerabilă în sumă de 1 000 lei.

Organul de urmărire penală a încadrat juridic acțiunile inculpatului Pahomi Vadim în baza art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal - *escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu cauzare de daune în proporții considerabile.*

2.1. Instanța de fond a constatat că în baza probelor prezentate, vina lui Pahomi Vadim în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, nu a fost demonstrată, respectiv în baza art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, acesta a fost achitat, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de fond a reîncadrat acțiunile inculpatului Verejan Alexandru în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, după semnele calificative - *escrocherie, adică*

dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzare de daune proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei hotărâri prin care Pahomi Vadim și Verejan Alexandru să fie recunoscuți culpabili de săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, stabilindu-le pedepse după cum urmează: lui Pahomi Vadim - 3 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis cu privarea de dreptul de a exercita funcții de gestionare a bunurilor materiale pe termen de 2 ani, iar lui Verejan Alexandru - 3 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis cu privarea de dreptul de a exercita funcții de gestionare a bunurilor materiale pe termen de 2 ani, iar corpul delict - telefonul mobil de model NOKIA 6300, aflat la păstrare la partea vătămată, să fie restituit părții vătămate.

În motivarea apelului declarat a indicat că, instanța de fond a ignorat declarațiile părții vătămate, Olaru Iulian, care a declarat că telefonul mobil a fost transmis nemijlocit inculpatului Pahomi Vadim și nu lui Verejan Alexandru, denunțând că a fost prejudiciat de ambii inculpați, depunând în acest sens plângere la poliție.

Astfel, instanța de fond a reflectat neobiectiv în sentință declarațiile minorului în favoarea unuia din inculpați și anume în favoarea inculpatului Pahomi Vadim, acordând prioritate declarațiilor acestuia, nestabilind însă, o schimbare a declarațiilor sau careva divergențe în declarații cu cele ale victimei minore.

Totodată, procurorul a indicat că instanța de fond incorect a luat în calcul la stabilirea vinovăției lui Verejan Alexandru declarațiile martorului Covali Elizaveta.

Mai mult, procurorul a susținut că, instanța de judecată nu a stabilit just circumstanțele cauzei și a calificat incorect fapta inculpatului Verejan Alexandru în baza art.190 alin. (2) lit. c) Cod penal și neîntemeiat a exclus în privința acestuia calificativul de două persoane redat prin lit. b) alin. (2) al art. 190 Cod penal, totodată, a aplicat în privința acestuia o pedeapsă prea blândă și ilegal l-a achitat de săvârșirea infracțiunii pe Pahomi Vadim.

3.1. Împotriva deciziei a declarat apel inculpatul Verejan Alexandru, care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat de sub învinuirea înaintată, pe motiv că în acțiunile sale nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

În motivarea apelului declarat a indicat că, instanța de fond eronat a constatat că sustragerea mobilului de model Nokia 6300 a fost comisă de către Pahomi Vadim, or, reieșind din probele cercetate, se constată expres că Pahomi Vadim a dobândit

telefonul mobil de la partea vătămată, iar poziția ultimului precum că i-ar fi transmis ulterior lui Verejan Alexandru nu a fost dovedită prin probe pertinente și concludente. Mai mult ca atât, Verejan Alexandru a declarat expres că nu a primit de la Pahomi Vadim telefonul mobil.

Astfel, apelantul a menționat că, prima instanță a apreciat absolut eronat probele prezentate de partea acuzării și, prin urmare, a ajuns la o concluzie greșită privitor la vinovăția lui Verejan Alexandru.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de către inculpatul Verejan Alexandru ca fiind nefondat, admis apelul procurorului casată sentința parțial, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Verejan Alexandru a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și în baza acestei Legi i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 3 ani de închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate de administrare și gestionare a mijloacelor bănești și a bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 5 ani.

4.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului Verejan Alexandru în comiterea infracțiunii de escrocherie prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și despre necesitatea achitării lui Pahomi Vadim de sub învinuirea adusă pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Totodată, instanța de apel a conchis că instanța de fond, deși în partea dispozitivă a sentinței î-1 recunoaște vinovat pe Verejan Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, în partea descriptivă a sentinței a omis să constate fapta comisă, astfel încălcând prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală, conform cărora partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

Astfel, instanța de apel a casat sentința instanței de fond în această parte, or instanța de fond urma ca în partea descriptivă a sentinței să constate fapta infracțională comisă de inculpatului Verejan Alexandru în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și să descrie fapta clar și concret.

Totodată, instanța de apel cercetând probele prezentate de către partea acuzării a constatat că s-a dovedit cu certitudine că Verejan Alexandru la 10 august 2010, având scopul și intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile și admițând în mod conștient survenirea acestora, sub pretextul reparării telefonului mobil de model Nokia 6300, care aparține minorului Olaru Iulian de către Pahomii Vadim care prin intermediul lui Verejan Alexandru urma să-l restituie proprietarului, neavând intenția executării angajamentului asumat, aflându-se pe str. Socoleni, mun. Chișinău, a dobândit ilegal telefonul mobil de model „Nokia 6300” la preț de 1 000 lei de la minorul Olaru Iulian, cauzându-i astfel un prejudiciu material considerabil în mărime de 1 000 lei.

Astfel, prin acțiunile sale, Verejan Alexandru a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, după semnele calificative - *escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzare de daune proporții considerabile.*

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a constatat dovedită cu certitudine nevinovăția inculpatului Pahomi Vadim și vinovăția lui Verejan Alexandru în comiterea infracțiunii de escrocherie.

Necătând la faptul că inculpatul Verejan Alexandru nu recunoaște vina în cele incriminate și solicită achitarea sa pe motiv că în acțiunile sale nu sunt întrunite elementele infracțiunii, vinovăția lui Verejan Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume prin:

- *declarațiile părții vătămate Olaru Iulian (f.d. 8-10, vol. II);*
- *declarațiile martorului Olaru Agnesia (f.d. 12-13, vol. II);*
- *declarațiile martorului Covali Elizaveta (f.d. 11, vol. II);*
- *declarațiile martorului Ciudanov Nicolai (f.d. 14, vol. II);*
- *procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.10.2011, prin care au fost examinate descifrările convorbirilor telefonice ridicate de la S.A. „Moldcell” și S.A. „Orange”, de pe telefonul mobil Nokia 6300 i IMEI: 35864701541614 (f.d. 151, vol. II);*
- *ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 21.10.2011 a informației descifrărilor apelurilor telefonice în regim de intrare-ieșire, efectuate de la posturile de telefoane mobile cu numărul de IMEI 35864701541614 (f.d. 153-154, vol. II);*

- procesul-verbal de examinare al obiectului din 22.10.2011, prin care a fost examinat telefonul mobil Nokia 6300 cu IMEI: 35864701541614, cu planșă fotografică (f.d. 155, vol. I);

- ordonanța de recunoaștere și anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 22.10.2011, prin care a fost recunoscut în calitate de corp delict și anexat la materialele cauzei penale telefonul mobil de model Nokia 6300, cu numărul de IMEI: 35864701541614 (f.d. 157, vol. I);

- procesul-verbal de confruntare dintre bănuitul Pahomi Vadim și bănuitul Verejan Alexandru din 01.12.2010, în cadrul căreia părțile și-au menținut depozițiile date anterior și anume Pahomi Vadim a confirmat declarațiile sale că după ce i-a fost transmis telefonul pentru reparație, s-au înțeles că telefonul îl va da înapoi prin Verejan Alexandru, a doua zi s-a întâlnit cu Verejan Alexandru lângă „Pan-Com” și i-a întors telefonul nereparat, și anume Verejan Alexandru i-a propus ca să se întâlnească alături de piața „Alioșina” unde i-a întors telefonul (f.d. 61-62, vol. I);

- procesul-verbal de confruntare dintre învinuitul Pahomi Vadim și partea vătămată Olaru Iulian din 22.02.2012, prin care au fost precizate anumite circumstanțe de fapt, și anume partea vătămată Olaru Iulian a confirmat că Verejan Alexandru inițial spunea că telefonul nu poate fi reparat, apoi că nu , este reparat, ulterior i-a spus că este la Pahomi Vadim însă la moment ultimul nu este acasă, ulterior telefonându-l Verejan Alexandru a spus că telefonul se află la el, dar la moment se afla la Vadul lui Vodă și când se va întoarce a doua zi acasă îl va returna, a doua zi când l-a telefonat Verejan Alexandru a spus că în seara când a fost la Vadul lui Vodă, mama sa i-a pus hainele la spălat cu tot cu telefon și telefonul s-a stricat și mama sa o să-l dea la reparație și după asta îl va întoarce. Olaru Iulian a afirmat că nu a vorbit niciodată cu Pahomi Vadim despre telefon, deoarece Verejan Alexandru i-a spus că telefonul este la el, afirmând că nu i-a dat numărul său de telefon lui Pahomii Vadim și nici acesta nu i-a dat numărul de telefon pentru contact, deoarece telefonul urma să fie transmis prin Verejan Alexandru, iar ultimul i-a spus că telefonul e la el. Relatând că anume Verejan Alexandru i-a propus să repare telefonul. Pahomi Vadim a confirmat că el se ocupă cu reparația telefoanelor, că într-adevăr s-au înțeles ca să întoarcă telefonul a doua zi prin Verejan Alexandru, el așa a și făcut a doua zi a restituit telefonul lui Verejan Alexandru pentru a-l transmite lui Olaru Iulian. Nici el nu a luat numărul de telefon de la Olaru Iulian și nici pătimitul nu a cerut numărul lui de telefon, (f.d. 187-189, vol. I).

Astfel, instanța de apel audiind participanții la proces, verificând prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, probele administrate la etapa de urmărire penală, cercetate în prima instanță și verificate în instanța de apel, a constatat că instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului

Verejan Alexandru încadrarea juridică corespunzătoare, și anume comiterea de către Verejan Alexandru a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, după semnele calificative - *escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzare de daune proporții considerabile.*

Instanța de apel a menționat că, potrivit apelului înaintat de către inculpatul Verejan Alexandru, acesta solicită achitarea sa, pe motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii de escrocherie, or raportând motivele invocate în apel la materialele cauzei penale, este clar că argumentele invocate de inculpat nu își găsesc confirmare în starea de fapt a prezentei cauze penale, motiv pentru care instanța de apel a respins apelul nominalizat ca fiind nefondat.

Mai mult, instanța de apel a indicat că anume Verejan Alexandru a comis latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, care prin abuz de încredere și înșelăciune, a sustras telefonul mobil de la Olaru Iulian, sustragerea având loc prin luare ilegală, gratuită a bunului, cu posibilitatea reală de folosire a acestuia.

Cu referire la declarațiile inculpatului Verejan Alexandru precum că telefonul nu i-a fost restituit de către Pahomi Vadim instanța de judecată le-a respins ca fiind nefondate, or în ședința de judecată nu a fost prezentată nici o probă în confirmarea declarațiilor inculpatului Verejan Alexandru, iar potrivit prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de judecată apreciază probele cercetate prin coroborare cu alte probe și nici o probă nu are valoare dinainte prestabilită.

Astfel, instanța de judecată a constatat că, în acțiunile inculpatului Verejan Alexandru este întrunită latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie și anume, prin abuz de încredere sau înșelăciune ultimul a sustras telefonul de la partea vătămată.

Sustragerea telefonului mobil a avut loc prin luarea ilegală, gratuită în posesia bunului având posibilitatea reală de a se folosi de acesta. Luarea ilegală a bunului se probează prin declarațiile părții vătămate Olaru Iulian care a declarat că inițial telefonul mobil a fost transmis lui Pahomi Vadim pentru reparație, însă după cum a fost înțelegerea între ei trei, telefonul urma să fie restituit prin intermediul lui Verejan Alexandru, fără ca pătimitul să ia numărul de telefon de la Pahomi Vadim, fapte confirmate și de către Pahomi Vadim, însă, după ce Pahomi Vadim i-a întors telefonul lui Verejan Alexandru pentru ca să-l restituie părții vătămate, intrând în posesia telefonului, având posibilitatea reală de a se folosi de acesta, prin dezinformarea conștientă a pătimitului, care constă în prezentarea vădit falsă a realității și anume ba că telefonul nu a fost reparat, ba că telefonul este la el, dar se află la Vadului lui Vodă și la întoarce în oraș i-l va restitui, ba că mama sa a spălat telefonul împreună cu hainele și după ce îl va repara îl va întoarce, dar de fapt a înstrăinat telefonul mobil lui Covali Elizaveta.

Faptul că telefonul a fost vândut de către Verejan Alexandru se confirmă și prin declarațiile martorului Covali Elizaveta care a menționat că a procurat acest telefon la prețul de 1 000 lei, pentru fiica sa, dar nu ține minte persoana de la care l-a cumpărat.

Totodată, din declarațiile inculpatului Verejan Alexandru s-a constatat că acesta a rugat-o pe mama sa să declare că telefonul se află la el, acesta doar a dorit să-l acopere pe Pahomi Vadim. Aceste declarații instanța le-a apreciat critic, ca fiind date cu scopul de a duce instanța de judecată în eroare. Faptul că Verejan Alexandru comunica informație falsă este dovedit prin declarațiile părții vătămate Olaru Iulian care a declarat că la 10 august 2010, a transmis telefonul, iar la 11-14 august 2010, Verejan Alexandru îi comunica că telefonul este la Pahomi Vadim și singur va lua legătura cu acesta, necomunicând numărul de telefon al lui Pahomi Vadim părții vătămate.

Mai mult, instanța de apel a constatat că, la 14 august 2010, Verejan Alexandru i-a dat numărul de telefon lui Pahomi Vadim părții vătămate Olaru Iulian, menționând că organul de urmărire penală nu a stabilit pe ce număr de telefon a sunat Olaru Iulian și dacă numărul dat de către Verejan Alexandru este numărul lui Pahomi Vadim. Or din declarațiile lui Pahomi Vadim, instanța de judecată a conchis că acesta a fost plecat peste hotarele țării cu moșul său după lemne, fapt care explică de ce telefonul era închis.

La 16 august 2010 Verejan Alexandru i-a comunicat lui Olaru Iulian că telefonul acestuia se află la el, iar la 17 august 2010, i-a comunicat că telefonul a fost deteriorat, deoarece acesta era în buzunarul pantalonilor care au fost spălați de către mama sa.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că, informația oferită de Verejan Alexandru este contrazisă de alte probe examinate, cum ar fi declarațiile martorului Ciudanov Nicolai, care a relatat că *„acesta abia după reparație a introdus cartela sa și a verificat telefonul”*. Astfel, în perioada când inculpatul Verejan Alexandru i-a comunicat părții vătămate, Olaru Iulian, că telefonul este deteriorat din cauza că a fost spălat, de fapt acesta se afla la reparație, ceea ce dovedește încă odată că declarațiile lui Verejan Alexandru sunt neveridice și sunt combătute prin probele cercetate în ședință.

Potrivit declarațiilor martorului Covali Elizaveta, *„telefonul l-a cumpărat pentru fiica sa și a introdus în telefon cartel SIM cu nr. 0600087850. A plătit pentru telefon suma de 1 000 lei”*, care coroborează cu procesul-verbal de examinare a obiectului din 21 octombrie 2011, prin care au fost examinate descifrările convorbirilor telefonice ridicate de la S.A. „Moldcell” și S.A. „Orange”, de pe telefonul mobil Nokia 6300 cu IMEI: 35864701541614 s-a stabilit că descifrările

convorbirilor telefonice au fost eliberate pentru data de 18 august 2010, în telefonul cu IMEI 35864701541614 astfel, în această perioadă s-a folosit cu cartel SIM 060087850, 060062075 și 060373837.

Astfel, rezultă că la 18 august 2010, telefonul mobil a fost deja vândut, iar Verejan Alexandru, ducea conștient în eroare partea vătămată Olaru Iulian și părinții acestuia precum că telefonul l-a dat la reparație după spălare, iar după reparație îl va întoarce.

Cât privește latura subiectivă a infracțiunii imputate lui Verejan Alexandru, instanța de apel a constatat prezența acesteia în acțiunile ultimului, care avea intenția de a sustrage telefonul din momentul în care i-a fost transmis, or, inculpatul Verejan Alexandru cunoștea că partea vătămată Olaru Iulian nu dispunea de numărul de telefon al lui Pahomi Vadim, iar la solicitarea părții vătămate de a-i da numărul de telefon, Verejan Alexandru a comunicat că el personal îl va contacta pe Pahomi Vadim referitor la telefon. Ulterior, i-a transmis numărul de telefon, în perioada în care Pahomi Vadim era plecat peste hotarele țării, iar telefonul era închis.

Referitor la apelul procurorului precum că instanța de fond a ignorat declarațiile părții vătămate Olaru Iulian, care a declarat că telefonul mobil a fost transmis nemijlocit inculpatului Pahomi Vadim, și nu lui Verejan Alexandru, instanța de apel le-a respins ca fiind nefondate, deoarece în ședința de judecată s-a dovedit cert că infracțiunea de escrocherie a fost comisă numai de Verejan Alexandru nu și de Pahomi Vadim.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept care demonstrează că inculpatul Pahomi Vadim urmează a fi achitat, pe motiv că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

Mai mult, instanța de apel a menționat că, nici una din probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și apel nu confirmă cu certitudine vina inculpatului Pahomi Vadim în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b, c) Cod penal. Nu a fost prezentate probe de către partea acuzării care ar demonstra cu certitudine că Pahomi Vadim a avut intenția de a sustrage telefonul mobil de model „Nokia 6300” de la Olaru Iulian, or în conformitate cu prevederile art. 8 din Codul de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.

Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Astfel instanța de judecată, cercetând probele nu a constatat cu certitudine că sustragerea telefonului de model Nokia 6300 a fost comisă de către Pahomi Vadim, or orice dubiu se interpretează în favoarea persoanei.

De asemenea, instanța de apel a respins afirmațiile procurorului precum că instanța de fond a reflectat neobiectiv în sentință declarațiile minorului, or, declarațiile lui Olaru Iulian au fost apreciate în coroborare cu celelalte probe: declarațiile martorilor Olaru Agnesia, Ciudin Nicolae, Covali Elizaveta și celelalte probe administrate în respectiva cauza penală.

Totodată, faptul că inculpații Pahomi Vadim și Verejan Alexandru erau cunoscuți de mai mult timp, aveau datorii reciproce unul față de altul, vizitau în comun buticurile de vânzare și reparație a telefoanelor mobile din piața de pe str. Calea Moșilor, nu demonstrează vinovăția lui Pahomi Vadim în comiterea infracțiunii de escrocherie, or, la caz nu există probe care ar dovedi existența în acțiunile lui Pahomi Vadim a laturii obiective sau subiective a infracțiunii de escrocherie.

Cu referire la apelul procurorului privind ilegalitatea sentinței primei instanțe referitor la individualizarea pedepsei inculpatului Verejan Alexandru, instanța de apel a menționat că, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum, și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Sanțiunea art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, prevede amendă în mărime de la 850 la 1 350 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță a omis să se expună asupra pedepsei complementare obligatorii și nu a aplicat pedeapsa complementară

obligatorie, deși legea penală prevede expres obligativitatea aplicării pedepsei complementare, fără a oferi alternative în acest sens.

Astfel, deși a stabilit o pedeapsă principală corectă și echitabilă, în mărimea și categoria corespunzătoare exigențelor legale, instanța de fond a omis să aplice pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani față de inculpatul Verejan Alexandru.

Totodată, instanța de apel a menționat că la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Verejan Alexandru, s-a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, de pericolul social al infracțiunii, și anume că este o infracțiune gravă prin prisma art. 16 Cod penal, comisă cu intenție, de personalitatea inculpatului, care anterior nu a fost condamnat (f.d. 58, vol. I), la medicul narcolog sau psihiatru nu se află (f.d. 59, vol. I), de lipsa circumstanțelor agravante și atenuante.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea hotărârii anterioare, cu remiterea cauzei spre rejudecarea de către aceeași instanță de apel într-un alt complet de judecată.

Procurorul menționează că nu este de acord cu aprecierea probelor de către instanțele anterioare, deoarece acestea au apreciat probele unilateral în favoarea inculpaților.

Mai mult, recurentul indică că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Totodată, susține că instanțele anterioare incorect l-au achitat pe inculpatul Pahomi Vadim, iar inculpatului Verejan Alexandru i-au aplicat o pedeapsă prea blândă, eronat excluzându-i participația.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Raportând prevederile normelor citate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal reține, că la caz, procurorul contestă decizia instanței de apel în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, potrivit căruia *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, precum și în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, invocând dezacordul cu soluția de achitare a inculpatului Pahomi Vadim și a aplicării unei pedepse prea blânde inculpatului Verejan Alexandru dispusă de către instanța de apel.

Analizând conținutul cererii de recurs prin prisma temeiurilor de drept invocate de către procuror, Colegiul penal constată că argumentele propuse examinării nu și-au găsit confirmare în speță, în sensul casării deciziei recurate, deoarece din textul deciziei se observă, că instanța a analizat obiectiv probele administrate, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția dată de instanța de apel și corespunde prevederilor art. art. 414, 417 Cod de procedură penală.

Astfel, cu referire la argumentul procurorului precum că, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia achitării lui Pahomi Vadim și a aplicării unei pedepse prea blânde inculpatului Verejan Alexandru, fără a lua în considerație toate circumstanțele cauzei, apreciind greșit și neobiectiv probatoriului administrat, instanța de recurs notează că, criticele în această parte, se estimează ca inadmisibile, or, chestiunea de apreciere a probelor ține de stabilirea stării de fapt și care reprezintă sarcina primordială a instanțelor de fond.

Prin urmare, reieșind din cele enunțate, instanța de recurs susține integral statuările instanței de apel, cu privire la nevinovăția lui Pahomi Vadim de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal și aplicarea unei pedepse echitabile inculpatului Verejan Alexandru pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, sub formă de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate de administrare și gestionare a mijloacelor bănești și a bunurilor materiale pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 5 ani.

În continuare, instanța de recurs menționează că nu pot fi reținute criticele recurentului cu privire la faptul că instanța de apel eronat a exclus din învinuirea inculpatului Verejan Alexandru agravanta „participația”, prevăzută de lit. b) alin. (2) art. 190 Cod penal, deoarece pe parcursul cercetării judecătorești s-a demonstrat că Pahomi Vadim nu se face vinovat de cele imputate, iar Verejan Alexandru de unul singur prin înșelăciune a sustras telefonul de la minorul Olaru Iulian.

Pe lângă aceasta, conform argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, recursul este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a estimat circumstanțele cauzei.

În acest sens este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, doar activitatea instanțelor privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul, este o competență legală a instanțelor de judecată, care, nefiind temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Totodată, Colegiul penal va respinge argumentele procurorului precum că, instanțele anterioare au apreciat probele unilateral în favoarea inculpaților, or, instanța de apel stabilind faptul comiterii acțiunilor infracționale imputate inculpatului Verejan Alexandru și prin achitarea lui Pahomi Vadim a expus pe larg mijloacele de probă prezentate atât de partea acuzării cât și de partea apărării, care fiind cercetate prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței și utilității, a stabilit o corectă situație de fapt.

Mai mult, instanța de recurs menționează că, recurentul nu desfășoară pct. 6, 12 din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală în recursul ordinar declarat, dar face trimitere în special la analiza probelor, ceea ce nu constituie temei de recurs.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că erorile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, nu au fost stabilite în prezenta cauză, drept urmare nu sunt prezente careva motive de a interveni în soluția adoptată de către instanța de apel.

În consecință, instanța de recurs menționează că argumentele invocate de către procuror în recursul declarat, sunt neîntemeiate, din care motive se decide inadmisibilitatea acestuia.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, în cauza penală în privința lui *Verejan Alexandru XXXXXX* și *Pahomi Vadim XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la **19 iunie 2017**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan